

[Henry Christensen.]

år. En afgørelse ville naturligvis, også på grundlag af det arbejde, der er gjort i udvalget om denne konkrete sag, kunne træffes på et langt tidligere tidspunkt. Så meget om det, som er det centrale i vort standpunkt her i dag.

Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger om selve overenskomsten. Jeg takker for ministerens tilsagn om at ville forsøge at få draget en bestemmelse i overensstemmelse med det, vi synes er rigtigt, ind i de kommende forhandlinger, nemlig at når det er klart, at alt er betalt, har hver af nationerne krav på at få særtaksterne ophævet. Jeg kan aldeles ikke forstå, at tyskerne, hvis de har den tro, at det varer 25 år; inden alt er betalt, skulle nære den fjerneste ængstelse for at tilslutte sig den tilføjelse i overenskomsten. (*Ministeren for offentlige arbejder* [Lindberg]: Det tror jeg heller ikke de gør!) Vel, så er der håb om, at vi måske kan få det klaret, og det synes jeg ville være ganske overordentlig værdifuldt.

Med hensyn til den anden del af overenskomsten takker jeg for det klare tilsagn, den højtærede minister har givet det høje ting om, at det alene er de danske myndigheder, der frit og uafhængigt træffer afgørelse om særtakster. Jeg synes, at det ville være en fordel så ikke at have den formulering i den ene del af overenskomsten, hvori der står, at med henblik herpå — altså med henblik på rentabiliteten af driften — vil de danske statsbaner søge at tilrettelægge deres trafikpolitik på den og den måde. Det vil altså sige, at vi alligevel har erklæret at ville søge at lade være med at sætte taksterne ned på ruten Halsskov-Knudshoved, selv om det måske kunne være begrundet i denne færgefarts egen rentabilitet. Det er nok alligevel at lægge for stort et pres. Jeg synes, der er en lidt for uheldig formulering, men jeg tager det klare synspunkt, ministeren her har givet udtryk for, til efterretning.

Angående vort ændringsforslag kan jeg forstå, at der kun er tilslutning til det fra venstre og de konservative. Jeg kan ærlig talt ikke forstå, at det høje ting ikke har kunnet samles om dette ændringsforslag. Jeg mener, vi har ret i, at selv om man følger vort ændringsforslag og sparer 5-6

mill. kr., vil man stadig væk have en vejstrækning, der er bedre end langt det meste af den vejstrækning, som trafikken ned til Rødby i dag skal benytte. Hvis det er tilfældet, kan det ikke være fornuftigt og forstandigt at bruge de 5-6 mill. kr. yderligere på nuværende tidspunkt, for så vil denne vejstrækning kunne holde til det, den skal anvendes til, igennem en lang periode.

Poul Thomsen: Det ærede medlem hr. Helge Larsen gjorde opmærksom på, at det var underligt, at vi fra konservativ side havde kunnet stemme for en bevilling på 5 mill. kr. i henhold til 1954-loven, og det ærede medlem hr. J. M. Pedersen fulgte trop og sagde, at han fandt det uanstændigt, at vi modsatte os dette lovforslag, når vi havde været med til at bevilge de 5 mill. kr. Dermed skulle vi have bundet os til at sige ja for eftertiden.

Jeg kommer til at sige til de ærede medlemmer, at der må være en vis konsekvens i den stilling, man tager. Såvel i 1954 som nu har både de konservative og venstre givet udtryk for overordentlig stor velvilje over for forslag om etablering af en fugleflugtslinje.

I 1954 gik det konservative folkepartis daværende ordfører, hr. Foss, stærkt ind for tanken om gennemførelse af fugleflugtslinjen. Samtidig gik det konservative folkeparti ind for en ændring af linjeføringen over Lolland, således at man kun skulle gennemføre den strækning, som var projekteret fra 1941, fremover. Der var altså en tydelig linje, og i 1954 stemte det konservative folkeparti for, at lovforslaget skulle gennemføres. Som følge deraf sluttede det konservative folkeparti op omkring de årlige finanslovbevillinger til en normal gennemførelse af den linjeføring, der var besluttet. Nu kommer man imidlertid med et lovforslag, som i og for sig ikke tilsigter andre ændringer i 1954-loven end den, at arbejdet forceres frem; man ønsker at sætte en tidsfrist ind i loven. Så er det dog naturligt at spørge sig selv, det høje ting, den højtærede finansminister og den højtærede minister for offentlige arbejder, om tidspunktet er det rigtige til at forcere sagen frem, eller om der er andre planer, som trænger sig stærkere på, og endvidere, om